RETTENS DOM (Fjerde Udvidede Afdeling)

17. september 2003 *

I sag T-76/02,

Mara Messina, Napoli (Italien), ved avvocato M. Calabrese,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved U. Wölker, V. Di Bucci og P. Aalto, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning om ikke at give sagsøgeren aktindsigt i visse dokumenter om statsstøtte, som var genstand for Kommissionens beslutning af 2. august 2000 (statsstøtte N 715/99 — Italien (SG 2000 D/10574)),

* Processprog: italiensk.

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS (Fjerde Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, V. Tiili, og dommerne J. Pirrung, P. Mengozzi, A.W.H. Meij og M. Vilaras,

justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 3. april 2003,

afsagt følgende

Dom

Relevante retsforskrifter

1 Artikel 255 EF fastsætter:

»1. Alle unionsborgere og alle fysiske og juridiske personer, der har bopæl eller hjemsted i en medlemsstat, har ret til aktindsigt i dokumenter fra Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen efter de principper og på de betingelser, der fastsættes i henhold til stk. 2 og 3.

2. Generelle principper for og begrænsninger i denne aktindsigt af hensyn til offentlige eller private interesser, fastsættes af Rådet efter fremgangsmåden i artikel 251 senest to år efter Amsterdam-traktatens ikrafttræden.

[...]«

2 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145, s. 43) fastlægger de principper, betingelser og begrænsninger af hensyn til offentlige og private interesser, der skal gælde for retten til aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter som fastlagt ved artikel 255 EF med henblik på at sikre den videst muligt aktindsigt i dokumenter, og fastsætter bestemmelser med henblik på at lette udøvelsen af denne ret mest muligt, ligesom de tilsigter at fremme god forvaltningsskik med hensyn til aktindsigt.

3 Artikel 2 i forordning nr. 1049/2001 bestemmer:

»1. Enhver unionsborger og enhver fysisk eller juridisk person, der har bopæl eller hjemsted i en medlemsstat, har ret til aktindsigt i institutionernes dokumenter med forbehold af de principper, betingelser og begrænsninger, der er fastsat i denne forordning.

[...]

3. Denne forordning finder anvendelse på alle dokumenter, som en institution er i besiddelse af, dvs. dokumenter, som den har udarbejdet eller modtaget, inden for alle Den Europæiske Unions aktivitetsområder.

[...]«

4 Artikel 3 i forordning nr. 1049/2001 bestemmer:

»I denne forordning forstås ved:

[...]

b) »tredjemand«: enhver fysisk eller juridisk person eller enhed uden for den pågældende institution, herunder medlemsstaterne, andre institutioner og organer i eller uden for fællesskabsregi og tredjelande.«

5 Artikel 4 i forordning nr. 1049/2001, som fastlægger undtagelserne til nævnte ret til aktindsigt, bestemmer:

»[...]

2. Institutionerne afslår at give aktindsigt i et dokument, hvis udbredelse ville være til skade for beskyttelsen af

[...]

— retslige procedurer og juridisk rådgivning

— formålet med inspektioner, undersøgelser og revision,

medmindre der er en mere tungtvejende offentlig interesse i udbredelsen af dokumentet.

[...]

4. Med hensyn til dokumenter fra tredjemand rådfører institutionen sig med tredjemand for at vurdere, om en undtagelse i henhold til stk. 1 eller 2 finder anvendelse, medmindre det er indlysende, at dokumentet skal eller ikke skal udleveres.

5. En medlemsstat kan anmode institutionen om ikke at give aktindsigt i et dokument, som hidrører fra denne medlemsstat, uden dens forudgående samtykke.

[...]«

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

6 Sagsøgeren er lærer ved Det Juridiske Fakultet ved universitetet i Salerno og Napoli (Italien).

7 Sagsøgeren, der forberedte en afhandling om virkningen af statsstøtte for virksomhederne i de dårligt stillede områder i Syditalien, begærede ved skrivelse af 4. december 2001 i henhold til forordning nr. 1049/2001 aktindsigt i visse dokumenter vedrørende en ordning om statsstøtte, der efter en forudgående undersøgelse var blevet fundet forenelig med fællesmarkedet ved Kommissionens beslutning af 2. august 2000 (statsstøtte N 715/99 — Italien (SG 2000 D/10574)). Sagsøgeren anmodede især om at få aktindsigt i korrespondancen mellem de italienske myndigheder og Kommissionen i forbindelse med undersøgelsesproceduren vedrørende ovennævnte ordning, referatet af mødet mellem disse myndigheder og Kommissionens tjenestegrene, som afholdtes i Bruxelles den 16. maj 2000, og i den henstilling, hvorved Kommissionen ifølge artikel 18 i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel [88] (EFT L 83, s. 1) fremsatte passende ændringer til den pågældende støtteordning, såfremt den nævnte henstilling ikke var indeholdt i nogen af de nævnte dokumenter.

8 Kommissionen afslog ved skrivelse af 19. december 2001 sagsøgerens begæring. Som begrundelse herfor henviste Kommissionen til præmisserne i to domme, afsagt af Retten, nemlig præmis 86-90 i dom af 14. december 2000, Ufex m.fl. mod Kommissionen (sag T-613/97, Sml. II, s. 4055), og til præmis 67 og 68 i dom af 11. december 2001, Petrie m.fl. mod Kommissionen (sag T-191/99, Sml. II, s. 3677). Kommissionen opfordrede desuden sagsøgeren til at fremsætte sin begæring for de italienske myndigheder og anførte, at den for sit vedkommende var rede til at give sagsøgeren aktindsigt i de skrivelser, som Kommissionen selv havde tilsendt disse myndigheder.

9 Ved skrivelse af 14. januar 2002 genfremsatte sagsøgeren over for institutionen begæringen i henhold til artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001.

10 Efter at Kommissionen ved skrivelse af 1. februar 2002 havde underrettet sagsøgeren om, at fristen ville blive forlænget med yderligere femten arbejdsdage med henblik på ekspedition af begæringen, svarede den ikke udtrykkeligt på den genfremsatte begæring, hvilket må sidestilles med et afslag i henhold til artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001.

11 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 18. marts 2002 anlagde sagsøgeren denne sag. Ved særskilt dokument af samme dato fremsatte sagsøgeren i henhold til artikel 76a i Rettens procesreglement en begæring om, at der blev truffet afgørelse efter en hasteprocedure, hvilket blev afslået ved afgørelse af 11. april 2002.

12 Som svar på en skrivelse fra Kommissionen af 30. april 2002, hvorved de italienske myndigheder blev anmodet om at oplyse, om de tillod, at sagsøgeren blev tilstillet de pågældende dokumenter, anførte de italienske myndigheder i skrivelse af 16. maj 2002, at de kunne tiltræde det afslag på aktindsigt, som var givet den pågældende.

13 Den skriftlige forhandling afsluttedes den 1. august 2002.

14 I henhold til procesreglementets artikel 14 og efter forslag fra Fjerde Afdeling har Retten, efter at have hørt parterne i overensstemmelse med procesreglementets artikel 51, besluttet at henvise sagen til en udvidet afdeling.

15 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Fjerde Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling.

16 Ved skrivelse af 3. marts 2003 har sagsøgeren bl.a. anmodet om, at den skriftlige forhandling genoptages med henblik på fremsættelse af nye anbringender baseret på omstændigheder, som er indtrådt efter afslutningen af nævnte forhandling, samt yderligere tid for den mundtlige forhandling.

17 Som svar på denne skrivelse blev det bl.a. besluttet at afslå begæringen om genoptagelse af den skriftlige forhandling og anmode sagsøgeren om dels at tilstille Retten dokumenterne vedrørende de nye påståede omstændigheder, dels kort skriftligt angive indholdet af de nye påberåbte anbringender.

18 Sagsøgeren besvarede denne anmodning den 24. marts 2003 og indgav et dokument, dateret den 21. marts 2003, hvori hun fremførte fire nye annullationsanbringender.

19 I mellemtiden havde Kommissionen ved skrivelse indgået til Rettens Justitskontor den 21. marts 2003 oplyst, at den ved skrivelse af 20. marts 2003 havde tilsendt sagsøgeren de dokumenter, som Kommissionen havde udfærdiget i forbindelse med undersøgelsen af den pågældende støtteordning. Kommissionens skrivelse vedrørte de skrivelser, den havde tilstillet de italienske myndigheder af henholdsvis 22. december 1999 samt 7. marts og 29. maj 2000, og som udtrykkeligt var omhandlet i sagsøgerens oprindelige begæring om aktindsigt. Sidstnævnte skrivelse indeholdt bl.a. et referat af mødet den 16. maj 2000 i Bruxelles, som er nævnt i ovenstående præmis 7. Kommissionen har anført, at sagen herefter er blevet overflødig med hensyn til de pågældende dokumenter. Kommissionen har derimod anført, at den ikke kunne tilstille sagsøgeren de skrivelser, som de

italienske myndigheder havde rettet til den under dens undersøgelse af den pågældende støtteordning, idet de italienske myndigheder i skrivelsen af 16. maj 2002 havde modsat sig aktindsigt i disse dokumenter. Kommissionen har på det grundlag foreslået, at sagsøgeren anmodes om at oplyse, om hun vil opretholde sit søgsmål.

20 Ved skrivelse af 26. marts 2003 anmodede sagsøgeren om, at retsmødet, fastsat til den 3. april 2003, afholdtes som berammet. Den 27. marts 2003 anmodede sagsøgeren om at få tilstillet de italienske myndigheders skrivelse af 17. februar 2003, der vedrørte en besvarelse på en forespørgsel fra Kommissionen vedrørende en begæring om aktindsigt fremsat af en italiensk virksomhed, og hvorved de italienske myndigheder meddelte afslag på virksomhedens begæring om at få tilstillet de samme dokumenter, som sagsøgeren havde anmodet om. Sagsøgeren fik medhold i denne anmodning.

21 Parterne har afgivet indlæg og besvaret Rettens spørgsmål i retsmødet den 3. april 2003.

Parternes påstande

22 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Annullation af afgørelsen af 19. december 2001 om afslaget på hendes første begæring om aktindsigt.

— Annullation af det stiltiende afslag på hendes genfremsatte begæring.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

23 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

Sagens genstand

24 Det må fastslås, at Kommissionen under nærværende sag har tilstillet sagsøgeren de dokumenter, der er omtalt i præmis 19, hvilket har medført en ændring af søgsmålets oprindelige indhold.

25 Sagsøgeren har under retsmødet den 3. april 2003 anført, at hendes begæring om aktindsigt herved er blevet delvis efterkommet, for så vidt angår Kommissionens dokumenter, og sagsøgeren har følgelig frafaldet påstandene om annullation af afslaget på aktindsigt heri. Hun har ligeledes frafaldet de tre første nye anbringender, hun har fremsat i sit indlæg af 21. marts 2003, og som var baseret på tilsidesættelse, henholdsvis af princippet om god forvaltningsskik, af artikel 4,

stk. 4, i forordning nr. 1049/2001 og af ligebehandlingsprincippet. Retten har taget hensyn til disse frafald i retsmøderapporten.

26 Sagsøgeren har derimod opretholdt sin påstand om annullation af Kommissionens afgørelse, hvorved hun blev meddelt afslag på adgang til dokumenter, som var udfærdiget af de italienske myndigheder, samt annullationsanbringendet, baseret på tilsidesættelse af bestemmelserne i artikel 2, stk. 1 og 3, og artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001, som angivet i stævningen, og om tilsidesættelse af artikel 4, stk. 5, i nævnte forordning, som er nævnt i skrivelsen af 21. marts 2003.

27 Det findes hensigtsmæssigt først at behandle anbringendet om tilsidesættelse af artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001.

Anbringendet om tilsidesættelse af artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001

Parternes argumenter

28 Sagsøgeren har vedrørende den omstændighed, som anbringendet er baseret på, anført, at hun efter at have erfaret, at Kommissionens generalsekretær havde tilladt fremsendelse til en italiensk virksomhed af dokumenter, der vedrørte undersøgelse af en anden statsstøtteordning, på ny rettede spørgsmål til Kommissionens generalsekretær vedrørende sin begæring. Sidstnævntes besvarelse ved skrivelse af 11. november 2002, sammenholdt med de italienske myndigheders skrivelse af 16. maj 2002, jf. duplikkens bilag 2, indeholder en ny begrundelse for afslaget på den anfægtede aktindsigt, som begrunder fremsættelse af et nyt anbringende.

29 Kommissionens generalsekretær havde i skrivelsen af 11. november 2002 på ny meddelt afslag på at tilstille de ønskede dokumenter under henvisning til nærværende søgsmål og til den omstændighed, at de italienske myndigheder havde modsat sig aktindsigt i de dokumenter, de havde tilsendt Kommissionen i forbindelse med undersøgelsen af den pågældende støtteordning.

30 Sagsøgeren har med hensyn til realitetsanbringendet først anført, at skrivelsen fra den italienske industriminister af 16. maj 2002 er underskrevet af en generaldirektør og dernæst anført, at hun »betvivler, at en underskrift fra en af de (mange) ledere af et af de (mange) ministerier i en medlemsstat er tilstrækkeligt til at forpligte medlemsstaten«, når henses til den ekstraordinære karakter af den mulighed, som staten gives i artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001.

31 Sagsøgeren har ligeledes anført, at ophavsmanden til nævnte skrivelse alene tager Kommissionens afslag på aktindsigt til efterretning og godkender dette, men ikke udtrykkeligt anmoder om, at de ønskede dokumenter ikke tilstilles sagsøgeren. Ifølge sagsøgeren udelukker den omstændighed ikke, at Kommissionen senere kan træffe en anden, modsat afgørelse end den, som nærværende søgsmål omhandler.

32 Kommissionen har konkret anlagt et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesat artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001, idet den har sidestillet denne skrivelse med den italienske stats udøvelse af den ret, den er indrømmet i nævnte bestemmelse til at anmode om ikke at give aktindsigt i et ønsket dokument, og følgelig anset den for en hindring herfor.

33 Kommissionen har i skrivelsen af 21. marts 2003 og under retsmødet anført, at den ikke har kunnet indlevere de ønskede dokumenter fra de italienske myndigheder på grund af det afslag, disse havde givet i deres skrivelse af 16. maj 2002, hvilket afslag også var indeholdt i en skrivelse af 17. februar 2003

vedrørende de samme dokumenter, samt at artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001 fuldt ud var blevet overholdt i sagen. Den mulighed, der er indrømmet medlemsstaterne i nævnte bestemmelse, beror på, at der foreligger nationale bestemmelser om aktindsigt, som ikke bør kunne omgås ved anvendelse af bestemmelserne i forordning nr. 1049/2001. Kommissionen har ligeledes anført, at det ikke tilkommer Retten at efterprøve et afslag på aktindsigt, som er givet af denne medlemsstat, hverken af formelle eller reelle grunde, og understreget, at Tribunale amministrativo regionale del Lazio (regional forvaltningsret for Latium) ved en kendelse af 25. juli 2001 havde stadfæstet de italienske myndigheders afslag på en begæring om aktindsigt i dokumenter, som var fremsat af virksomheder i april samme år.

Rettens bemærkninger

34 Først påpeges, at i henhold til procesreglementets artikel 48, stk. 2, første afsnit, må nye anbringender ikke fremsættes under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne.

35 Det er i denne sag ubestridt, at Kommissionen i duplikken har anført, at den den 30. april 2002 rettede henvendelse til de italienske myndigheder vedrørende sagsøgerens begæring om aktindsigt med henblik på at få oplyst, om disse myndigheder tillod, at sagsøgeren fik tilsendt de ønskede dokumenter, og at den dernæst havde modtaget de nævnte myndigheders besvarelse, hvorved de ved en skrivelse af 16. maj 2002 (duplikkens bilag 2) meddelte, at de var enige i det afslag på aktindsigt, der var meddelt sagsøgeren.

36 Det må antages, at disse faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne, og som sagsøgeren ikke var i stand til at blive bekendt med på anden måde, udgør nye omstændigheder, der begrunder fremsættelse af et

anbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 4, stk. 5 i forordning nr. 1049/2001, hvorved bemærkes, at sagsøgte ikke under retsmødet har bestridt, at et sådant anbringende kan antages til realitetsbehandling.

37 Dernæst udtales, at Kommissionen under retsforhandlingerne har tilsendt sagsøgeren de skrivelser, den havde tilsendt de italienske myndigheder vedrørende den pågældende støtteordning, og opretholdt sit afslag på at tilstille sagsøgeren de dokumenter, som stammede fra de nævnte myndigheder under henvisning til — som yderligere begrundelse — den modstand mod aktindsigt heri, som de nævnte myndigheder havde fremført i de to skrivelser af henholdsvis 16. maj 2002 og 17. februar 2003.

38 Det må fremhæves, at retten til aktindsigt i institutionernes dokumenter som omhandlet i artikel 2 i forordning nr. 1049/2001 vedrører alle dokumenter, en institution er i besiddelse af, dvs. dokumenter, som den har udarbejdet eller modtaget som angivet i bestemmelsens stk. 3.

39 Institutionerne kan således i givet fald anmodes om at give indsigt i dokumenter, der stammer fra tredjemand, hvilket begreb bl.a. omfatter medlemsstaterne, i henhold til definitionen af begrebet »tredjemand« i artikel 3, litra b), i forordning nr. 1049/2001.

40 Det fremgår imidlertid af artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001, at medlemsstaterne blandt disse tredjemænd indtager en særstilling. Bestemmelsen indrømmer nemlig en medlemsstat mulighed for at anmode en institution om ikke at give aktindsigt i et dokument, som hidrører fra medlemsstaten uden dens forudgående samtykke.

41 Det understreges her, at ordlyden af artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001 er en overførelse af erklæring nr. 35, der er bilagt Amsterdam-slutakten, hvorefter konferencen har vedtaget, at principperne og betingelserne i artikel 255 EF vil

gøre det muligt for en medlemsstat at anmode Kommissionen eller Rådet om ikke at give tredjemænd aktindsigt i et dokument, der hidrører fra medlemsstaten, uden dennes forudgående samtykke. Som Kommissionen med føje har anført under retsmødet, beror denne mulighed, der er indrømmet medlemsstaterne i artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001, på, at nævnte forordning hverken har til formål eller til virkning at ændre de nationale lovgivninger om aktindsigt (15. betragtning til forordning nr. 1049/2001).

42 Det er i nærværende sag ubestridt, at Kommissionen ved skrivelse af 30. april 2002 har forespurgt de italienske myndigheder, om disse tillod, at deres korrespondance med Kommissionen blev tilsendt sagsøgeren, hvis navn udtrykkeligt figurerede heri. Det bemærkes herved, at denne høring af de italienske myndigheder var klart nødvendig, idet sagsøgerens begæring om aktindsigt vedrørte dokumenter, som var tilsendt institutionen inden ikrafttrædelsen af forordning nr. 1049/2001.

43 Ved skrivelse af 16. maj 2002, som blev overgivet Kommissionen via Den Italienske Republiks Faste Repræsentation ved Den Europæiske Union, og som var dateret 17. maj 2002 (duplikkens bilag 2), tog G. Visconti, generaldirektør i det italienske industriministerium, det afslag, som allerede var meddelt sagsøgeren af Kommissionen i den skrivelse af 19. december 2001, til efterretning og godkendte det.

44 Sagsøgeren har anført, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesat artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001, idet den har sidestillet skrivelsen af 16. maj 2002 med den italienske stats udøvelse af den ret, den er indrømmet i nævnte bestemmelse til at anmode om ikke at give aktindsigt i et ønsket dokument, og følgelig anset denne som en hindring herfor.

45 Sagsøgeren har i sin skrivelse af 21. marts 2003 ytret »tvivl« med hensyn til, om underskriveren af skrivelsen af 16. maj 2002 var bemyndiget til at udøve den beføjelse, som er indrømmet Den Italienske Republik i artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001.

46 Der henvises herved til, at i henhold til Domstolens praksis, tilkommer det ikke Kommissionen at udtale sig om kompetencefordelingen i medlemsstaterne i henhold til deres institutionelle forskrifter (Domstolens dom af 12.6.1990, sag C-8/88, Tyskland mod Kommissionen, Sml. I, s. 2321, præmis 13).

47 Det påpeges endvidere, at Fællesskabets retsinstanser inden for rammerne af et sagsanlæg i medfør af artikel 230 EF ikke har kompetence til at træffe afgørelse om lovmæssigheden af en retsakt udstedt af en national myndighed (Domstolens dom af 3.12.1992, sag C-97/91, Oleificio Borelli mod Kommissionen, Sml. I, s. 6313, præmis 9, og Rettens dom af 15.12.1999, sag T-22/97, Kesko mod Kommissionen, Sml. II, s. 3775, præmis 83).

48 Under disse omstændigheder tilkom det ikke Kommissionen at udtale sig om, hvorvidt ophavsmanden til skrivelsen af 16. maj 2002 henset til italiensk ret var bemyndiget til i henhold til artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001 at modsætte sig aktindsigt i de af sagsøgeren ønskede dokumenter, hvorved det alene påhvilede Kommissionen at undersøge, om den begæring, den havde fået forelagt, umiddelbart måtte antages at hidrøre fra en medlemsstat som omhandlet i nævnte bestemmelse (dommen i sagen Kesko mod Kommissionen, præmis 84). Kommissionen, som modtog en skrivelse fra det italienske industriministerium, der var bilagt en følgeskrivelse fra Den Italienske Republiks Faste Repræsentation ved Den Europæiske Union, og hvori der udtrykkelig var henvist til Kommissionens skrivelse af 30. april 2002, var derfor berettiget til at antage, at den tilsyneladende fra Den Italienske Republik havde modtaget en indsigelse mod at give sagsøgeren indsigt i de af hende ønskede dokumenter i henhold til artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001.

49 Under alle omstændigheder bemærkes, at sagsøgeren efter at have fremsat »tvivl« i skrivelsen af 21. marts 2003 som svar på et udtrykkeligt spørgsmål fra Retten under retsmødet har anført, at hun ikke var i stand til at angive den myndighed, som efter hendes opfattelse var kompetent i Italien til at udnytte den mulighed, som er fastsat i artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001, hvorfor det ikke er godtgjort, at ophavsmanden til skrivelsen af 16. maj 2002 ikke var kompetent.

50 Sagsøgeren har dernæst påberåbt sig den omstændighed, at skrivelsen af 16. maj 2002 ikke udgør et udtrykkeligt afslag på begæringen om aktindsigt i de pågældende dokumenter, hvilket er en nødvendig betingelse for at anvende artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001.

51 Hertil bemærkes først, at det klart fremgår af indholdet af nævnte skrivelse, at denne var en besvarelse af Kommissionens skrivelse af 30. april 2002, hvori Kommissionen underrettede de italienske myndigheder om det søgsmål, som sagsøgeren havde rejst efter at være blevet nægtet aktindsigt, og hvorved Kommissionen anmodede de italienske myndigheder om at tage stilling til, om der kunne gives sagsøgeren aktindsigt i de pågældende dokumenter.

52 Det bemærkes dernæst, at ordlyden af denne skrivelse af 16. maj 2002 ganske enkelt beror på den sammenhæng, hvori skrivelsen blev udfærdiget, nemlig det bestående afslag på aktindsigt, som Kommissionen havde meddelt sagsøgeren, og at der, når henses til indholdet af den nævnte skrivelse, ikke består nogen tvivl med hensyn til de italienske myndigheders negative besvarelse, og altså heller ikke i henhold til artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001 vedrørende deres modstand mod en aktindsigt i de dokumenter, som myndighederne havde udfærdiget i forbindelse med undersøgelsen af den pågældende støtteordning. De italienske myndigheder godkendte udtrykkeligt det afslag på aktindsigt, som Kommissionen havde meddelt sagsøgeren, og anførte desuden deri, at de allerede havde afvist to begæringer om aktindsigt vedrørende de samme dokumenter som ønsket af sagsøgeren, fremsat i april og december 2001 af italienske virksomheder og af sagsøgerens advokat i eget navn.

53 Det er under disse omstændigheder ikke nødvendigt at tage hensyn til de italienske myndigheders skrivelse af 17. februar 2003, som var en følge af en forespørgsel fra Kommissionen vedrørende en begæring om aktindsigt fremsat af en italiensk virksomhed, og hvori de italienske myndigheder gjorde klart, at de modsatte sig aktindsigt i de samme dokumenter som dem, der var ønsket af sagsøgeren.

54 På grundlag af det anførte må det fastslås, at Kommissionen i denne sag ikke har anlagt et åbenbart urigtigt skøn og heller ikke har tilsidesat artikel 4, stk. 5, i forordning nr. 1049/2001.

55 Det bemærkes endelig, at den mulighed, der er indrømmet medlemsstaterne til at anmode om, at der ikke gives tredjemænd aktindsigt i deres dokumenter uden deres forudgående samtykke, er omfattet af de undtagelser om ret til aktindsigt i institutionernes dokumenter, der er fastsat i artikel 4 i forordning nr. 1049/2001.

56 Henset til det de italienske myndigheders modstand mod at give sagsøgeren indsigt i dokumenter, der var udfærdiget under undersøgelsen af den pågældende støtteordning, således som det fremgår af skrivelsen af 16. maj 2002, må afslaget på begæringen om aktindsigt, for så vidt det vedrører de pågældende dokumenter, anses for retligt begrundet, idet bemærkes, at sagsøgeren i denne sag alene har anfægtet de italienske myndigheders modstand mod at udlevere hende de nævnte dokumenter.

57 Under disse omstændigheder må Kommissionen frifindes, uden at det er nødvendigt at træffe afgørelse vedrørende anbringendet om tilsidesættelse af artikel 2, stk. 1 og 3, og artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001.

Sagens omkostninger

58 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Retten kan dog i henhold til artikel 87, stk. 3, fordele sagens omkostninger eller bestemme, at hver part skal bære sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter, eller hvor der foreligger ganske særlige grunde.

59 Som Retten har fastslået ovenfor, må Kommissionen frifindes med hensyn til påstanden om annullation af dens afgørelse om ikke at give aktindsigt i dokumenter, der hidrører fra Den Italienske Republik. Der lægges desuden vægt på, at sagsøgeren har hævet sagen med hensyn til annullationen af afslaget på aktindsigt i dokumenter, udfærdiget af Kommissionen, som blev udleveret sagsøgeren den 20. marts 2003.

60 Retten bemærker dog, at Kommissionen dels for sent kontaktede de italienske myndigheder, dels først tilstillede sagsøgeren de dokumenter, den havde udfærdiget ved undersøgelsen af den pågældende støtteordning efter sagens anlæg og mere end 15 måneder efter fremsættelsen af den første begæring om aktindsigt.

61 Retten finder under hensyn til Kommissionens adfærd, at den sagsøgte institution i henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 3, bør tilpligtes at bære sine egne omkostninger og betale halvdelen af sagsøgerens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Udvidede Afdeling)

1) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.**

2) **Sagsøgeren bærer halvdelen af sine omkostninger. Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler halvdelen af sagsøgerens omkostninger.**

Tiili Pirrung Mengozzi

Meij Vilaras

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. september 2003.

H. Jung V. Tiili

Justitssekretær Afdelingsformand